

Dobrodošli doma

Misijonsko srečanje v Tinjah

Dobrodošli doma, vendar ...

Počitniško dopustniške dni zagotovo zaznamuje in Bog daj, da je res tako, tudi to, da smo malo več doma, v miru in s svojimi. Lepo bi bilo, da bi se tega še bolj zavedali, saj se človek najbolj odpočije, ko je preprosto doma. Malokdaj je slišati, žal, da bi se kdo razveselil dopusta, ker bo končno doma, bolj je v zraku, kam bo kdo šel. Zagotovo pa čutijo lepoto tega, da so doma, naši misijonarji, ki pridejo na obisk v domovino. Doma med sorodniki in prijatelji, dostikrat pa bolj malo v domovini. Domala po vseh deželah, kjer delujejo, je poleg materialnih stisk tudi razdvojenost ljudi, državljanske vojne, medetnični in medverski spori, kar utruja in ne zagotavlja varnosti. Zato si še toliko bolj želijo varnega, mirnega domačega okolja, ki si ga človek predstavlja pod simbolom domovine.

Žal domovina na politični ravni letos vsem, ki so prišli domov, ne zagotavlja posebne harmonije v sožitju in medsebojnem spoštovanju, kar bi si, morda tudi kdaj utrujeni od tujine, želeli. Že dolgo ne več, letos pa še posebej izrazito ne. Kot da so zadnje volitve naplavile vse, kar se razdvajajoče skriva v nas in niso bile toliko

volitve za koga in za domovino, temveč veliko bolj proti komu in drug drugemu. Breme in zlo, na katerega smo se stalno bivajoči doma že skoraj navadili, s tem pa seveda v določenih razsežnostih našega bivanja postali otopeli in okrnjeni, rojaki na obisku v domovini pa so začudeni in ožaloščeni, ker ni tako, kot bi si želeli. Mnogo je razmišljanj o tej naši razdvojenosti, nekateri vidijo vzroke v medvojnem obdobju in deljenju duhov, drugi v bratomorni vojni, tretji v povojnih zločinih in nezacelejenih ranah. Tudi sam sem videl v enem in drugem izvir tega zla, dokler me profesor Andrej Rahten, velik poznavalec naše zgodovine, zlasti v odnosu do parlamenta na Dunaju, ni nekako potolažil ali pa dodatno obremenil. Vse zgoraj naštetu je bolj posledica kakor pa vzrok. Kot raziskovalec naše zgodovine ugotavlja, da so bile delegacije iz dežele Kranjske, ki so šle z določenimi nalogami na Dunaj, že stoletja znotraj monarhije daleč največje in posledično vedno tudi manj uspešne. Nikakor se niso mogli doma poenotiti in nekoga poslati v prestolnico, temveč so se dosledno skregali doma in se potem kot takšni vsi odpravili

na Dunaj in tam nadaljevali s prepiri.

Žal nismo eno in premalo se zavedamo, kako pomembno je, da bi bili eno. Zato je zavest, biti doma, odločilna. Zaenkrat imamo to možnost, ki je mnogi nimajo. Imamo domovino, v njej smo doma, premalo pa smo doma drug v drugem in z drugimi. Begunci, prisiljeni v beg, ali pa špekulanti, so spodrezani, zato hote ali nehoti tudi nevarni. Še posebej tudi zaradi naše neuresničenosti in nesuverenosti v naši razdvojenosti, ki ne zagotavlja varnosti ne nam ne prišlekom, temveč nas nasprotno le dodatno ogroža.

Čas je, da se zamislimo in ugotovimo, da je evangelizacija marsikaj, pred vsem pa to, kar je v danem trenutku najnujnejše, da bi bili eno. Jezusova velikodušna molitev nam je povabila in edino verodostojno zagotovilo, da bomo resnično doma. V Bogu, sebi in z drugimi; potem bodo z nami doma tudi drugi, ne da bi nas ogrožali ali krnili. Sicer pa nismo daleč, tudi od krvavih obračunov ne, ki so jim vedno znova priče naši misijonarji in strah pred njimi ne izgine, tudi takrat ne, ko pridejo domov.

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLED PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Misijonska pisarna v Mariboru
je od 1. januarja 2015 zaprta.
Glavni urednik: Jože Planinšek, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4950 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369
Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.

Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2018: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: naročnina MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933,
Vplačila iz tujine s čeki na naslov:
Misijonsko središče Slovenije, Kristanova 1, 1000 Ljubljana
Slika na naslovnici: Misijonsko srečanje v Tinjah

Svetnica za naše dni

PIŠE MATIJA NARED

V Rimu so 18. julija z zbiranjem pričevanj začeli uradni postopek za ugotavljanje svetništva Chiare Corbella Petrillo, umrle leta 2012. Za zdaj je kandidatki za svetnico dodeljen »status« božje služabnice, ki se uporablja za tiste, ki so v uradnem postopku za razglasenje za blažene ali za svetnike. Z začetkom tega postopka se priznava mladi mami, ki se je žrtvovala za svojega otroka, izjemno krščansko življenje, ki nakazuje na svetost, ljudje pa so s tem naprošeni, naj pripomorejo pri ugotavljanju tega s svojim pričevanjem, pa naj bo za ali proti razglasitvi za svetnico.

Chiara Corbella je srečala svojega kasnejšega moža Enrica Petrillo leta 2002, ko je bila stara 18 let. Poročila sta se 2008. Mladima zakoncema se želja po otrocih ni uresničila takoj. Dva sta jima umrla kmalu po rojstvu. Chiara je zanosila tretjega otroka leta 2010, pa tudi to veselje ni bilo neskaljeno. Odkrili so ji namreč raka na jeziku. Chiara je zavrnila vsako zdravljenje, ki bi lahko rešilo njeno življenje, ogrozilo pa otrokovo v njenem telesu. Tako so začeli zdravljenje šele potem, ko se ji je rodil sin, maja 2011. Zdravljenje ni bilo uspešno. Chiara je umrla leto po sinovem rojstvu, in sicer 13. junija 2012, stara 28 let.

V odloku o začetku postopka beatifikacije so zapisali, da »njena daritev ostaja kakor svetilnik luči upanja, pričevanje vere v Boga, Začetnika življenja, zgled ljubezni, ki je večja od strahu in smrti.« Poudarimo naj, da življenjepisci nakazujejo, da je bila Chiara čisto navadna ženska. Iz krvi in mesa, kot smo mi vsi. Ravno tako se je spopadala s strahovi, tesnobo, strašila jo je misel na bolečino ... Nič ji ni bilo prihranjeno, odvzeto, poklonjeno. »Imela je enaka vprašanja, kot jih imamo mi, enake pomisleke in notranje boje, enake strahove,« so zapisali ter dodali, da je bilo tisto, kar je Chiara naredilo drugačno od nas, »zmožnost, da je vse položila v Božje roke in sprejela milost, ki je bila potrebna za naporno pot«. Radio Vatikan še povzema moževo izjavo o pomenu mlade mame in žene, da je »največji Chiarin čudež ta, da se vsi zaljubijo vanjo, ne samo tisti, ki so verni, ki so kristjani, tisti, ki razumejo njeno izbiro, čeprav ni mogoče razumeti vsega do konca. Chiari

uspe vstopiti tudi v srca tistih, ki so daleč. Prek nje se mnoge žene spravijo s preteklostjo; žene, ki so storile napake, ki so bile zavedene, ki so npr. storile splav. Chiarina zasluga je, da ponovno najdejo tisti resnični glas, ki je bil v njihovem srcu, in se spravijo s

preteklostjo. To je neizmerna stvar! Spraviti se s seboj, dati ime svojemu otroku, ki je v nebesih in ki ga boš ponovno našel /.../.«. Mož nakazuje, da lahko da njuna zgodba odgovore tudi na druga vprašanja, na druge izzive današnjega sveta, ne samo na problem splava, temveč tudi na vprašanje evtanazije ali na sprejetje otroka s posebnimi potrebami.

Seveda to pričevanje in prikaz življenja svetniške kandidatke ni namenjeno samo ženskam. Namenjeno je vsem nam. Njen zgled nam vsem zelo jasno pokaže tako to, da je in da tudi mora biti misijonar vsak izmed nas, da za to pričuje s tistim, kar ima, najbolj pa s svojim življenjem. Kaže nam, da je pot svetništva v tem, da odvrnemo pogled od samega sebe k drugemu, k najbolj ranljivemu, da se popolnoma predamo

v službo najmanjšim. Kaže nam na to, da je pot svetništva pot zavestne svobodne volje posameznika, in ne hipni herojski odziv na težavo. Svetništvo je odločitev za svoboden način življenja. In ravno to nam pokaže, kako velike razlike sobivajo v sodobnem svetu, v katerem so taki, ki za udobnejše življenje brez pomislekov zavržejo otroka, ker je to pač pravica, zapisana v ustavi, na drugi strani pa so tudi taki, ki so za otroka pripravljeni dati življenje. Ta zgled nam izostri tudi pogled v smeri odprtosti za življenje, v sprejemanju božjega čudeža rojstva. To je sodobno pričevanje za neizmerno vrednost življenja.

Chiara, ena izmed nas, popolnoma običajna ženska, s svojimi strahovi in z vsem, kar spada k življenju, se je odločila za to, da bo svoje življenje zavestno, tudi za ceno svoje smrti, podarila otroku. In to v svetu, v katerem to ni ravno lahko razumljivo – v svetu, v katerem je splav velikokrat razumljen kot pravica in v katerem ima v parkih velikokrat pes več pravice kot otroci. V ozadju je vera v Boga, vera v ljubezen, v preseganje, vera v to, da se od mrtvih vstane, kar je »Judom v spotiko, poganom norost« (1 Kor 1, 23). Pa vendar, kot je rekla Chiara: »Gospod v vsakega izmed nas položi resnico in ni mogoče, da bi jo narobe razumeli.« Samo slediti moramo temu.

Povzeto po: Catholic news agency (<https://www.catholicnewsagency.com>) in vatikanskem radiu (<https://www.vaticannews.va>, sl. verzija)

Sestra Irma Makše – vrhovna predstojnica Marijinih sester

Treba je zapustiti varna okolja in iti na obrobja

POGOVARJAL SEM SE JOŽE PLANINŠEK CM

Marijine sestre s čudodelno svetinjo Brezmadežne so ena redkih družb, ki je nastala v Sloveniji, v Ljubljani, in ima značaj redovne skupnosti v vesoljni Cerkvi. Že samo delo ter življenje z bolnimi in onemoglimi ji daje misijonski značaj že od vsega začetka. Še posebej pa je družba dobila misijonsko razsežnost z delovanjem v Beninu, kjer se počasi že osamosvajajo, in seveda tudi z delovanjem v Južni Ameriki ter sedaj v Ukrajini, kjer delujejo v Kijevu že 13 let. Letos pa so v Zakarpatju odprle še drugo postojanko. Marijine sestre so prav te dni praznovale 140 let svojega obstoja, zato je prav, da tudi na tem mestu spregovori njihova vrhovna voditeljica sestra Irma Makše.

Sestra Irma, koliko in od kdaj osebno čutite kot del svojega duhovnega poklica tudi misijonsko razsežnost, ki jo konkretno kažete s svojo redovno skupnostjo, za katero ste odgovorni, v njenem posluhu za misijonsko delo tudi v tretjem svetu?

Mislim, da mora imeti vsak duhovni poklic tudi misijonsko razsežnost, kjerkoli že deluje, ali doma ali pa v tretjem svetu. Zato sem že ob vstopu v redovno skupnost imela namen

slediti poslanstvu Družbe, ki je služenje Bogu v človeku po Marijinem zgledu.

Misijonsko razsežnost je Družba Marijinih sester bolj ozavestila po koncilu, ko so šle naše sestre v tujino: Nemčijo, Kanado, Rim, Argentino. Prvi začetki misijonskega poslanstva naše Družbe segajo v čas, ko je škof Gnidovec zaprosil Marijine sestre za pomoč v njegovi škofiji v Prizrenu na Kosovu, kjer je bil takrat pravi misijon. Naše misijonsko delovanje

v tretjem svetu pa se je začelo, ko so šle prve sestre iz Hrvaške v misijone v Afriko, in sicer v Benin leta 1988. Vsak njihov obisk v domovini je v sestrah poglobljal misijonsko zavest v služenju najbolj potrebnim. Danes lahko rečem, da je vsa Družba misijonarska, saj sta hrvaška in slovenska provinca odprti za misijonsko delovanje. Sama sem konkretno še bolj povezana z našimi misijonarkami tudi zaradi svoje službe. V resnici je to moja dolžnost in odgovorna naloga, da spremljam in podpiram sestre, ki delujejo v misijonih v Afriki, Ukrajini in drugod zunaj naših meja. Z veseljem jih sprejemam, ko pridejo na obisk v domovino in tudi sama jih rada obiskujem. Potrebna je povezanost in naša duhovna in materialna podpora, da morejo delati in sodelovati pri širjenju Božjega kraljestva na zemlji.

Ste kdaj razmišljali, da bi tudi vi odšli v misijone? Vam je to izziv ali le naloga, ki jo skušate kot predstojnica čim bolje vršiti?

Kot otrok sem doma dobila v roke Zamorčka, misijonsko glasilo, in sem ga rada prebirala. Zelo so me navduševala pričevanja misijonarjev in misijonark, ki so delovali v daljnih deželah.

In sem sanjala, da bom tudi sama šla v misijone, ko bom velika. No, po Božji previdnosti sem prišla k Marijinim sestram, ki imajo Vincencijevega duha. Tako sem od blizu spoznala sv. Vincencija Pavelskega, ustanovitelja Misijonske Družbe. Srečevala sem misijonarje in misijonarke, ki so prihajali na obiske in pripovedovali o svojem delu, zlasti na Madagaskarju. Vendar se nisem čutila poklicana, da bi odšla v misijone. Sedaj pa imam lepo priložnost, da kot predstojnica sodelujem z

našimi misijonarkami in jim skušam biti blizu.

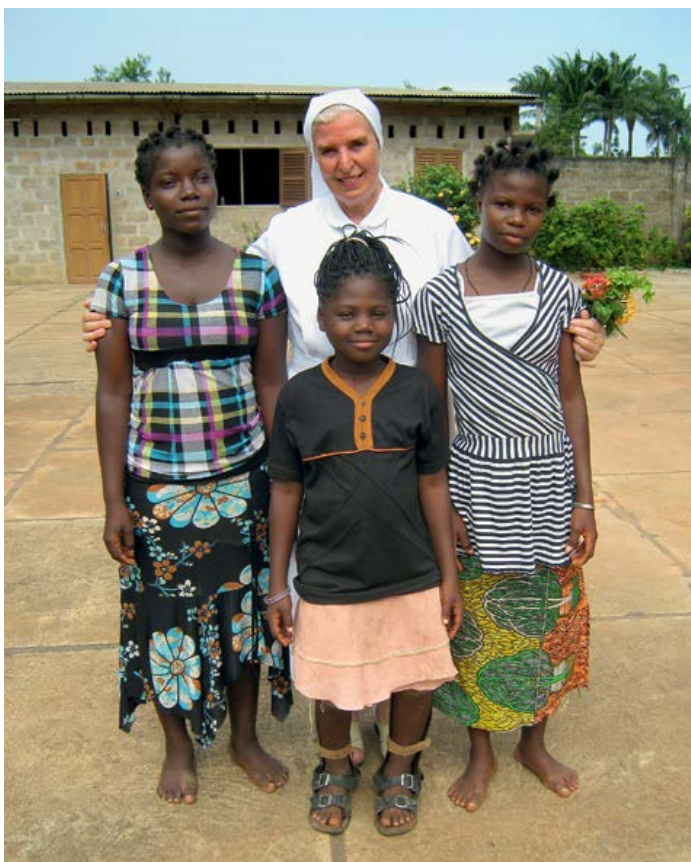
Kot v vseh redovnih skupnostih, tudi v vaši ugotavljate dejstvo pomanjkanja novih poklicev. Kako utemeljujete svoj posluh tudi za delo v misijonih, ko ste že doma v stiski s sestrami?

Glede novih poklicev je tudi naša Družba na preizkušnji, posebno v domovini. Veselimo pa se mladih sester in kandidatinj v misijonih, kjer so poklici. Spomnim se besed gospoda Franca Sodje CM, ki nas je spodbujal, da bi poslali sestre v misijone in zagotavljal, da potem bodo tudi poklici. In to dejansko drži. V Beninu je že čez trideset domačih sester in kar nekaj kandidatinj. In to je za nas upanje! Bog zares blagoslavlja naša prizadevanja. Potrebno je preseči meje in se v zaupanju podati tja, kamor kliče, čeprav je doma pomanjkanje sester. Vemo, da se On ne da prekositi v velikodušnosti.

V čem vidite razliko pri vašem delu tukaj, v tradicionalno katoliškem okolju, če ga še lahko tako imenujemo, in v tako imenovanih misijonskih deželah?

V Sloveniji in v Evropi, kjer je bilo do nedavnega še tradicionalno katoliško okolje, sedaj doživljamo velike spremembe na verskem področju. Nekateri kristjani odhajajo in se oddaljujejo od Cerkve. Na splošno ni nekega zanimanja, veselja in navdušenja za verske vrednote, za Cerkev. To so izzivi in nam ne more biti vseeno. Jezus še vedno pošilja svoje po vsem svetu, oznanjat evangelij. Medtem je v misijonskih deželah čutiti lakoto po svetem. Ljudje so odprti za vero, se znajo veseliti pri sveti maši, pri obredih. S kakšnim navdušenjem prepevajo in plešejo! To človeka dviga nad vsakdanje skrbi in probleme. Občutek imam, da živijo tam bolj sproščeno sedanjemu trenutku.

Sestre ste zagotovo drugače vpete v življenje misijona ali pa življenje na sploh tu v našem okolju kot mi duhovniki, ki si nas takoj

*S. Irma
z domačini
v Beninu*

predstavljajo povsod kot tiste, ki mašujemo, spovedujemo in delimo zakramente, ve pa si v tem smislu morate še izbrati določen prostor. Je to težko ali steče samo po sebi?

Veliko pomeni ljudem naša navzočnost v trenutku, ko v stiski ostanejo sami. Že to, da smo sestre v službi potrebnim, je pričevanje. Ljudje to vidijo in nas lepo sprejemajo. Ni se potrebno boriti za svoj prostor. Stiki z ljudmi, ostarelimi, bolnimi, ubogimi so lahko zelo spontani in naravni, če s sočutno ljubeznijo pristopimo k človeku, ki potrebuje našo pomoč.

Mladi, ko se odločajo za poklic, po navadi vidijo neko svojo pot, morda tudi misijonsko, ki jo lahko lažje zastavijo v redovni skupnosti kakor pa kot laiki. Koliko pri vzgoji za redovništvo v vaši skupnosti to upoštevate, k temu spodbujate in tudi omogočate, če je želja?

Vemo, da se danes mladi težko odločajo za redovni poklic. Morda je večje zanimanje za misijone, kamor gredo lahko za nekaj časa. Naša Družba, ki jo je pred 140. leti ustanovila usmiljenka

mati Leopoldina Brandis, duhovna hči sv. Vincencija, je imela namen služiti bolnim in ubogim na njihovih domovih. Vendar se je skozi zgodovino prilagajala potrebam Cerkve in ljudem. Zato se pri vzgoji ves čas poudarja odprtost in prilagodljivost sestre. Skušamo prisluhniti osebnim darovom. Pred kratkim smo poslali v Ukrajino mlajšo sestro, ki je vstopila v izrazitim misijonskim poklicem.

Kako vidite misijonsko razsežnost Cerkve in vaše skupnosti v prihodnje?

Misijonsko razsežnost Cerkve sedaj zelo poudarja papež Frančišek, ki nas utrjuje in spodbuja v tem duhu. Treba je zapustiti varna okolja in iti na obrobja, kjer so večje potrebe in še ni bilo prve evangelizacije. Naša Družba ima svojo prihodnost v misijonskih deželah, če bo šlo tako naprej, kot kažejo sedanje razmere. Tam se Cerkev pomlaja, raste število kristjanov. Vendar svojo prihodnost izročamo v Božje roke in zaupamo, da Bog vodi tudi našo Družbo, čeprav je mala čreda.

Čas **optimistov**

»Kaj ste boječi, maloverni?« Kaj ne zaslužimo tega očitka bolj kot nekoč prvi apostoli?

PIŠE FRANC SODJA CM LETA 1972

Strah nas je poganjal v umik. Zaprli smo se v trdnjavo pravovernosti in se bili za Kristusovo resnico. Če bi skicirali ta umik v treh močnih potezah, so ta umik narekovali trije veliki zgodovinski udarci, ki so si sledili v enakem časovnem razdobju. Prvi udarec: Lutrova doba, razkosanje krščanstva, veliki odpad od Cerkve. Drugi udarec: framonstvo, odpad od Kristusa, razglašanje humanizma. Tretji udarec: komunizem, odpad od vsega Božjega, borbeni ateizem. Kakor utripanje zgodovine: 1517 Lutrov proglas, 1717 prva framonstvena loža, 1917 komunistična revolucija.

In zdaj, ko smo se po koncilu zavedeli, da je treba ven iz trdnjave na ceste sveta, je nastal preplah v sami hiši božji. Po čudni logiki se je začel ne zunanji, ampak notranji odpad. Že nekaj let si sledijo razprave z naslovi: krščanstvo brez Boga, krščanstvo brez Kristusa, krščanstvo brez Cerkve. Izvotljeno krščanstvo, le lupina, kulisa.

Ko je novoizvoljeni jezuitski general stopil v koncilsko avlo in vrgel »bombo«: največja nevarnost je ateizem v Cerkvi, so ljudje ostrmeli. Mnogi so protestirali, nekateri so ga obsodili za ekshibicionista, a danes pričjenja njegov drzni krik dobivati vsebino. Zato preplah v Cerkvi sami: agonija krščanstva, kot je napovedoval španski filozof Unamuno in danes ponavljajo za njim mnogi zunaj Cerkve. Zato preplah v krščanskih vrstah: konec sveta, tistega zahodnega sveta, ki je bil nosilec krščanske kulture, konec, ki ga je prerokoval že veliki Dostojevski in danes mnogi v tem obupu vijejo roke.

Nad vso zmedo človeške komedije pa miruje v svoji neskončni ljubezni večni Bog, ki so ga mnogi že proglasili za mrtvega Boga, a živi. In nad zemljo, »ki je pusta in prazna«, veje isti Sveti Duh, ki je zmožni z dvanajstimi nerodnimi ljudmi pričeti najbolj tvegano podjetje: Cerkev.

Res, danes je doba optimistov, ne kakršnih koli, ampak doba krščanskih optimistov. Če se prečiščuje krščansko gumno, je to samo napoved nove dobe, ne pa propada.

Bliža se konec in je že tu: a ne konec krščanstva, ampak konec materializma, konec dobe Prometejevičev (...). Klije nov svet, prihaja nova doba. Dobi sovražstva in snovnosti bo sledila doba ljubezni in duha. Na zanikanje Boga in vsega nadnaravnega bo odgovoril nov svet z vero v Boga in posmrtnost. Že od začetka 20. stoletja, zlasti pa od leta 1914 sem je mogoče slediti v duhovnih tokovih zahodne omike zopetno vračanje od tehnike k metafiziki. Ni važno, koliko je duhov, ki so prav v svojem znanstvenem ali umetniškem razvoju začeli utirati pot novi dobi. Ni nas treba biti strah, da je razmeroma le malo takih, ki so se v tem trpljenju do kraja izčistili. In – če gledamo katoliško – naj nas ne moti, da je v naših vrstah več odpadov k materializmu kakor pa vrnitev k živemu katolištvu. Resnica je: ob zatonu dobe humanizma, liberalizma in komunizma začenja prodirati misel, ki je zmagovita. Kakor vselej ob prehodu dob se je osredotočila v maloštevilno elito, a v njej je živa in močna. Pretekla bodo desetletja

in morda stoletja, trpljenje in groza bosta še naš delež, rod za rodom bo morda še v bolečinah in bo celo v mučeništvu služil tej zmagoviti misli, a konec bo zmaga. Z močjo, v kakršni se je pokazala ob sodobnem razpadu, pojde svojo razvojno pot, dokler ne bo iz razdora ostvarila soglasja, dokler ne bo sovražstva zamenjala z ljubeznijo, dokler ne bo Boga vrnila človeku in človeka Bogu. Začela bo čas, ki bo še najbolj podoben visokemu srednjemu veku, samo s tem razločkom, da je ta objemal le Evropo, zmaga porajajoče se misli pa bo objela ves svet.

Katoličani stojimo s svojo Cerkvijo v tako veliki in zgodovinski dobi, da komaj moremo nje važnost dovolj preceniti. Iz zgodovinske nujnosti se poraja nov svet, iz razvalin klije novo življenje.

Kdo drug kakor katoličani imamo pravico in dolžnost, dajati smer in pogon misli, ki se preriva skozi ruševine. Saj naša Cerkev je edina, ki more uresničiti poslanstvo nove misli: združiti človeka z Bogom.

Katoliška Cerkev je edina, ki more utešiti hrepenenje onemoglih src; edina, v kateri se morejo v celoto zbrati vse duhovne moči sveta, da uresničijo najveličastnejše soglasje: Božje kraljestvo na zemlji. Dà, prav Cerkev je tista, ki je poklicana, da postane forma – lik nove dobe. Vse, kar je pozitivnega v starem in novem svetu, se mora izčistiti in združiti v njej, ki hrani vso Kristusovo resnico in ljubezen. Ob tem spoznanju moramo ostrmeti nad veličastvom našega poslanstva, če je le v nas kaj katolištva in ljubezni do sveta. S katoliško resnico in ljubeznijo, ali drugače: z utrditvijo katoliške Cerkve po vsem svetu bomo rešili svet propada in priklicali dobo, ko se bodo vsi narodi v skrivnostnem Kristusu poklonili troedinemu Bogu. V tej globini šele dobiva misijonsko delo svojo časovnost.

Suverena država in islam

PIŠE DR. DRAGO KARL OCVRK

Ena od težav, do katerih prihaja v državi, ki sprejema priseljence iz islamskega sveta, je spoštovanje njene suverenosti. Suverenost pomeni namreč, da ima v državi vrhovno oblast vladar. Kdo je to, pa vsaka politična ureditev ureja po svoje: v demokraciji je to ljudstvo, v diktaturi diktator, v oligarhiji mala skupina, v teokraciji verski zakon itd. Po mednarodnem pravu in skladno z Ustanovno listino OZN (§ 2,1) je država suverena, enakopravna z drugimi in drugi se vanjo ne smejo vtikati.

Vendar ta načela niso vedno spoštovana. Države si namreč jemljejo pravico, da posredujejo v kakšni drugi v imenu humanitarnih razlogov, ko zaradi državljanske vojne grozi pomor velikih množic ali genocid nad narodnimi ali verskimi manjšinami ipd. Sirija je tak primer, kjer Zahod podpira upornike, Rusija pa režim. Drug razlog za posredovanje je grožnja, ki jo za druge predstavlja kakšna država. ZDA so npr. napadle Irak, ker so (lažno) trdile, da ima nevarno kemično orožje, Izrael grozi Iranu z vojno, če razvije atomsko orožje, Saudska Arabija blokira Katar, ker naj bi podpiral terorizem; Putin se vmešava v Ukrajino, ker naj bi bili tam ukrajinski Rusi ogroženi ... Podobne »človekoljubne« razloge potegnejo iz rokava tisti, ki hočejo delati red pri drugih.

Obramba islama

Če Evropejce humanitarni razlogi za posredovanje še prepričajo, pa ne morejo razumeti, da se kakšna država vmešava v zadeve druge zaradi obrambe religije, konkretno islama in njegovega preroka Mohameda. Tehtanje idej, pozitivno, kritično ali negativno, je temeljna pravica, ker je pot k resnici in večji svobodi. Ko so konec 1970 začeli oblast v islamskih državah osvajati islamisti, je islam – ne človek musliman – postal nedotakljiv. Čistke so potekale v islamskih državah in pljusknile čez njihov rob.

Leta 1989 je iranski verski in državni vodja ajatola Homeini izdal fetvo, izvršilni odlok, s katerim zavezuje vsakega muslimana, da umori

pisatelja Salmana Rushdija, državljan Združenega kraljestva. Razlog: njegov roman Satanski stihi je bogokleten, ker naj bi menda žalil preroka Mohameda. Homeini romana ni prebral, tako so mu ga predstavili islamski vodje v Združenem kraljestvu. Ta fetva še velja, še

več, 40 državnih medijev je predlani ponudilo 600.000 \$ tistemu, ki pisatelja umori.

Septembra 1989 so v kraju Creil 13-letne dijakinje Fatima, Leila in Samira, francoske državljanke maroškega porekla, prenehale hoditi v šolo. Vodstvo je namreč od njih zahtevalo, naj v šoli ne bodo zakrite z veliko ruto, čadorjem (šotor po perzijsko). Francija se je razklala: v enem taboru so bili socialistična vlada in zagovorniki trde laičnosti, v drugem pa večji del muslimanov, komunisti in drugi levi skrajneži. Sovražnosti je zaustavil maroški kralj, ki ima naslov »poveljnik vernikov«. Družinam

dijakinj je ukazal, naj bodo dekleta v šoli brez čadorjev. Spor se je tako srečno razpletel, vendar z grenkim priokusom, da francoske oblasti niso suverene, ko gre za francoske državljane maroškega porekla in islamske vere. Ti so pripravljeni poslušati ukaze »poveljnika vernikov«, ne pa zakonov suverene države.

Ko je danski dnevnik Jyllands-Posten 30. septembra 2005 objavil 12 karikatur o preroku islama Mohamedu, so imami na Danskem skočili v zrak. Od oblasti so zahtevali, naj karikature prepove. Ker tega ni storila, so se obrnili na Organizacijo

islamskega sodelovanja (57 držav), ta pa je uvedla bojkot na danske proizvode. A to za imame ni bilo dovolj. Podali so se na turnejo po islamskem svetu in podkurili množice s karikaturami z interneta, ki so jih dodali dvanajstim danskim. V nemirih, ki so jih sprožili v različnih državah, je bilo več danskih ambasad napadenih in 123 ljudi ubitih. Vse to, da bi dokazali, kako islam ni nasilen, kar so namigovalle karikature.

Petelinjenje?

Sociolog Tzvetan Todorov, veliki zagovornik dialoga in integracije muslimanov, ki je obsodil karikature in

poskušal razumeti imame, je kljub temu stopil v bran suverenosti.

»V prvi vrsti se ne spodobi spodbujati tujih veleposlanikov in, še slabše, ministre tujih držav, da se vtikajo v danske notranje zadeve. Imami tako po eni strani prezirajo državno suverenost, po drugi pa se izključujejo iz skupnosti, ki jo hočejo reformirati. Poziv tujim verskim avtoritetam in televizijam je izsiljevanje (...) Imami ne pokažejo torej nobenega spoštovanja do oblasti v državi, kjer živijo, obenem pa od vlade zahtevajo, naj z njimi ravna v rokavicah. Ko so imami 12 izvornim karikaturam dodali še druge iz drugih virov in jih kazali po islamskih deželah, so pokazali, da hočejo zmago, ne pa vladavino pravice.« Pisatelj Abdelwahab Meddeb, sam musliman, je obžaloval, da zmerni islamski predstavniki, ki karikiranje islama upravičeno obsojajo, ne obsodijo tudi »tistih hujskačev, ki so tradicijo, odprto za izkušnjo Absolutnega in Nevidnega, spremenili v krvavo ideologijo«. V Franciji imenujejo islam skupnosti, ki so pod kontrolo svojih izvornih držav, konzularni islam. Tak islam obstaja v vseh državah zahodne Evrope, kjer so se naselili muslimani iz večinsko muslimanskega sveta. Edina izjema pri tem so balkanski muslimani, ki so že v svoji domovini manjšina in zato tudi v izseljenstvu ne razumejo ne svoje vere kot politično orodje ne politike kot versko orodje. Zanimivo, da te razlike ne opazijo ustvarjalci javnega mnenja pri nas in so prepričani, da imajo turški ali saudski muslimani enako mentalno strukturo kakor bošnjaški. Ko je Avstrija junija zaprla sedem džamij in izgnala 60 imamov, ker ne spoštujejo avstrijske zakonodaje, so v naših medijih to poimenovali »petelinjenje« avstrijske vlade. A če ne bi imeli ideoloških plašnic, bi ti mnenjski voditelji videli, da to že dolgo počnejo vse evropske države, da bi zaščitile svojo suverenost in spoštovanje zakonov na svojem ozemlju.

Molitev in sredstva niso nikoli zaman

POLONA BERLEC

Razveseljiva so sporočila o življenju Cerkve na daljnih Salomonskih otokih, ki so v zadnjih desetletjih tesno povezani tudi z našo krajevno Cerkvijo. V veselje nam je, da sredstva in molitev niso bila zaman in se lahko veselimo tudi že žetve, kot nam v nadaljevanju sporoča naša misijonarka.

ŠOLANJE BOGOSLOVCEV

Ko v Sloveniji doživljate začetek počitnic ob koncu šolskega leta, imamo tudi na Salomonih že poletne počitnice in tudi mi praznujemo naš dan državnosti, kot ste ga vi. Zato najprej vse najboljše ob dnevu državnosti!

Z veseljem vam posredujem nekaj najbolj svežih podatkov o našem bogoslovnem semenišču, ki ga podpirate dobrotniki iz Slovenije, med njimi tudi nekateri duhovniki in bogoslovci.

Trenutno so bogoslovci na semestrskih počitnicah. V tem letu je v bogoslovju 45 bogoslovcev iz treh škofij. Poleg bogoslovcev študirajo še tri redovne sestre in dva laika (bogoslovje in Teološka fakulteta sta skupaj). Trenutno v bogoslovju poučuje pet lazaristov, štirje krajevni škofijski duhovniki in dva laika, ena je prostovoljka iz ZDA. V diakone so bili posvečeni štirje bogoslovci, ki so diplomirali konec lanskega leta. Veselimo se njihovega mašniškega posvečenja konec tega leta. Skupaj z rektorjem bogoslovja g. Paulusom se vam tudi jaz iz srca zahvaljujem. Brez vaše podpore bi bil študij v bogoslovju mnogo revnejši.

V SKUPNOSTI EPALLE - KAPELA IN VEČNAMENSKI PROSTOR

Epalle je živa skupnost, katere pripadniki so večinoma kristjani, dobrodošel pa je vsakdo. Skupno delajo in opravljajo vrsto aktivnosti. Med notranjimi nemiri v letih 1998 in 2003, ko je bilo v celotni Honiari ogromno

nasilja, je regija Epalle veljala za eno bolj varnih delov mesta.

Skupnost je ustanovila šolo Bishop Epalle, ki jo sestavljajo vrtec ter primarna in sekundarna šola. Sredstva za začetek gradnje šole so tedaj zbirali s prodajo pokovke, kot pravi sedaj že skoraj legendarna zgodba o ustanovitvi šole. Dandanes je šola ena izmed vodilnih izobraževalnih ustanov v državi, saj so po uspešnosti učencev na tretjem mestu. Šola obiskuje več kot 1200 učencev. Skupnost je čutila potrebo po prostoru, kjer bi lahko imeli maše, otroci pa možnost izobraževanja. Glavna katedrala sv. Križa je preveč oddaljena in nedostopna, predvsem za matere z majhnimi otroki. Tako je skupnost samoiniciativno začela z gradnjo večnamenskega prostora, v katerem bi se lahko

srečevali ter izvajali vrsto aktivnosti, kot so srečanja žensk in načrtovanje pomoči šibkim družinam. Gre za skupnosti, kjer se ženske

začela na podoben način, kjer planirajo dejavnosti za celotno skupnost in naredijo izvedbeni plan za gradnje, praznovanja, razdelitev odgovornosti med člane in podobno. Mladinska srečanja so zaživela za ozaveščanje mladih o kvalitetnem preživljanju prostega časa v izogib popivanju na ulicah in brezdelju - ali pa kot priprave na praznovanja ter preventivne programe. Zelo dejavna je šola za otroke, v

prazniki skupnosti, krsti, poroke in podobno. Tudi dogodki, kot so medverska srečanja, zakonska svetovanja ter duhovna podpora, finančna izobraževanja, varčevanje, pisanje finančnih poročil in podobno bodo imela lahko tukaj svoj dom. Dosežek skupnosti, na katerega so najbolj ponosni, je, da sami skrbijo za finančna sredstva, ki so knjigovodsko vodena do zadnjega centa natančno in da sami upravljajo s proračunom. Projekt Epalle je bil v veliki meri sofinanciran s strani Misijonskega središča Slovenije in je potekal pod okriljem očeta Cor Hooijmaijersa; ta nizozemski misijonar živi in dela na Solomonovih otokih že 53 let. Poleg duhovniškega poklica opravlja poklic računovodje in je glavni in odgovorni za finance v nadškofiji Honiara. Njegovo delo je izredno uspešno, saj je za delo usposobil lokalne ljudi, ki so sedaj sposobni obvladati vse finančne posle, povezan s tremi škofijami. Poleg odgovornega pisarniškega in finančnega dela je tudi farni duhovnik v skupnosti Epalle. Pod njegovim vodstvom se je skupnost odločila, da bo zgradba služila kot večnamenski prostor za dejavnosti skupnosti in sosednje šole Bishop Epalle.

Za izkazano pomoč in podporo se oče Cor Hooijmaijers in njegove ovčice iz vsega srca zahvaljujejo. Opravljenih je bilo tudi več maš, pri katerih so molili ter se zahvalili slovenskim dobrotnikom.

organizirajo v skupine po dve ali tri in potem skupaj obiščejo ter nudijo podporo drugim ženskam, ki so žrtve družinskega nasilja, bolezni, zlorab. Tudi srečanja moških so se

glavne so to predšolski, za katere pripadniki skupnosti organizirajo nedeljsko šolo. V novem prostoru bodo tudi nedeljske maše, pa tudi ob posebnih priložnostih, kot so

Začetki misijonske dejavnosti Marijinih sester v Ukrajini

S. BARBARA PETERLIN, MARIJINA SESTRA, UKRAJINA

Marijine sestre, ki jih je ustanovila usmiljenka s. Leopoldina Brandis, letos praznujejo 140-letnico svojega delovanja. V tem slabem stoletju in pol so močno zaživele v slovenskem prostoru, ustanovile svojo provinco na Hrvaškem, zasnovale misijon in delegaturo v Beninu ter začele z delovanjem na Slovaškem in v Ukrajini, ki že rojeva sadove. Ob blagoslovu in odprtju njihove prve hiše v Ukrajini in obletnici družbe je prav, da se malo več zaustavimo ob tem pomenljivem delovanju v deželi, ki je že leta v težkih preizkušnjah, a je hkrati tudi dežela upanja za Cerkev.

Božja previdnost je poskrbela, da se je ideja, da gremo Marijine sestre na vzhod Evrope, rodila prav na grobu naše ustanoviteljice božje služabnice s. Leopoldine Brandis. Štiriindvajsetega avgusta 1990 so na njen grob poromale s. voditeljica Božidara Goličnik, s. provincialka Agata Ulaga, še štiri sestre in dve novinki. Ob koncu romanja se je s. voditeljica srečala z graškim vizitatorjem lazaristov. Še istega leta je graški vizitator skupaj z devetimi lazaristi iz Češkoslovaške obiskal Marijine sestre v Ljubljani na Vrhovnem vodstvu. Med njimi je bil tudi Jan Sniahničan, ki je Marijine sestre povabil, da bi prišle delovat na Slovaško.

Marijine sestre so 15. marca 1991 po njegovem posredovanju odprle novo postojanko v vasi Teplička nad Vahom. G. Sniahničan je po padcu komunizma kot misijonar deloval tudi v Ukrajini, v Zakrpatju. V vasi Turja - Remeta

je opazil deklet Marto Meško in ji pomagal razpoznati duhovni poklic. Svetoval ji je, naj vstopi k Marijinim sestram na Slovaškem. Marta je vstopila leta 1992. Tako se je posredno z njenim vstopom Družba razširila tudi v Ukrajino.

V Ukrajini so že ob koncu komunizma, konec 80-tih let, delovali lazaristi iz raznih provinc: poljske, slovaške in slovenske. Leta 2000 je bil v Ukrajino poslan irski lazarist Paul Roche z namenom, da lazariste na območju Ukrajine, Belorusije in Rusije združi v viceprovinco. Začetki viceprovinc sv. Cirila in Metoda segajo v leto 2001, s tem pa tudi gradnja novega provincialnega doma in semenišča v Kijevu, ki je bil blagoslovljen 5. maja 2005. Novo hišo so poimenovali Božji dar. Paul Roche je želel, da bi poleg lazaristov v Kijevu delovale tudi sestre z vincencijansko duhovnostjo, ki naj ne bi bile Poljakinje, ker v nekaterih predelih

Ukrajine rimokatoličane enačijo s Poljaki. Viceprovinci je pripadal tudi Slovenec Tomaž Mavrič, ki je poznal Marijine sestre in s. Marto Meško, ki je doma iz Ukrajine. Tako se je Paul Roche obrnil na vodstvo Marijinih sester s prošnjo, da bi odprle novo postojanko v Kijevu. Prvi sestri Marta Meško in Jožica Sterle sta v Kijev prišli 2. maja 2005.

Dve leti sta živeli v najetem stanovanju na ulici Fučika, potem pa sta se preselili v prvo, prvotno hišo lazaristov na Krasnodonski ulici. V sodelovanju z lazaristi sta sprva spoznavali potrebe tukajšnjih ljudi in skušali nanje odgovarjati. Najbolj ubogi glavnega mesta, ki so bili deležni njune pomoči, so bili brezdomci, bolniki po domovih in v bolnišnici ter družine v materialni stiski. Vincencijansko karizmo so želeli razširiti tudi med laiki. Tako so ustanovili dobrodelno organizacijo Vincencijeve zveza dobrote in duhovno organizacijo Združenje čudodelne svetinje. V hiši Božji dar so začeli še z mnogimi drugimi aktivnostmi: tečaj kuhanja in šivanja, skupino Samuel, skupino, ki se zbira k molitvi ob Sv. pismu ter duhovne vaje in duhovne obnove za mlade.

Po šestih letih, maja 2011, se je sestra pridružila s. Barbara Peterlin, po poklicu medicinska sestra. Tako se je razširilo prostovoljno delo med brezdomci, ki se zdravijo v bolnišnici. V tem času se je precej razvejala naša mreža sodelovanja s Karitas, protestanti, Socialnim centrom ...

Leta 2012 smo z blagoslovom takratnega škofa Stanislava Širokoradjuka začeli s šolo za prostovoljce, da bi bilo prostovoljno delo bolj organizirano in razširjeno. Ker je prihajalo veliko ljudi, je bilo tudi idej več. Da ne bi ostali le pri učenju in idejah, nas je Paul Roche, ki je bil gost na Šoli za prostovoljce,

V bolnišnici

spodbudil, naj se lotimo konkretnih akcij. Začeli smo z božično tržnico, kjer smo prodajali domače pecivo in ročne izdelke, zbrana sredstva pa namenili za uboge. Ker je imela prva božična tržnica uspeh, smo nadaljevali še z velikonočno tržnico. Iskali smo možnosti, kako bi se približali brezdomcem, da bi jih bolje spoznali, jim lažje pomagali in se z njimi spoprijateljili. Tako smo leta 2014 prvič organizirali piknik z brezdomci. V okviru Vincencijanske družine smo se jeseni 2014 udeležili seminarja o sistemskih spremembah, kar je v nas vzbudilo nov pristop do brezdomcev. Razumeli smo, da je potrebno skupno reševanje problemov in prijateljski odnos. Marijinim sestram se je 19. oktobra 2014 pridružila prva domačinka Vasilina Savčenko, ki je po letih začetne vzgoje 31. maja 2017 naredila prve zaobljube.

Jeseni 2015 je v Kijevu odprla svojo podružnico dobrodelna organizacija Depaul Ukrajina. S tem so se naše možnosti sodelovanja in pokrivanja potreb brezdomcev še razširile. V Kijevu smo bogatejši za prenočišče za brezdomce, ki je marsikateremu v hudi zimi rešilo noge ali celo življenje. Že dalj časa je v nas gorela želja, da bi lahko sestre služile tudi na Zakarpatju. Leta 2016 je misel dozorela. Sestra Jožica Sterle in s. Ivančica Fulir sta na domu s. Marte začeli orati ledino našega služenja na Zakarpatju v medprovincialni skupnosti, saj s. Ivančica pripada hrvaški provinci Marijinih sester. Njuno služenje poteka med bolniki, umirajočimi,

Z brezdomci

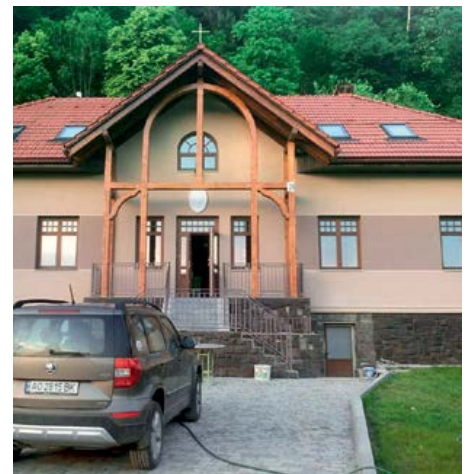
invalidi, družinami v stiski v vasi Turja-Remeta in okoliških vaseh. Sodelujeta tudi v življenju župnije predvsem s katehezo za otroke in s tabori. V Kijevu sta v našo Družbo vstopili še dve dekleti. Novembra 2016 Katarina Vasilenko, aprila 2017 pa Paulette Jabbour; obe sta sedaj v noviciatu. Sestrama na Zakarpatju pa se je marca 2018 pridružila nova misijonarka s. Ana Tominec. 1. junija 2018 smo doživeli blagoslov novega samostana Marijinih sester na Zakarpatju, našega novega doma v Ukrajini.

BLAGOSLOV PRVEGA SAMOSTANA MARIJINIH SESTER V UKRAJINI

Marijine sestre smo v Ukrajino prišle leta 2005, in sicer v glavno mesto Kijev. Od leta 2016 smo prisotne tudi na Zakarpatju. V vasi Turja Remeta je novi samostan 1. junija 2018 blagoslovil rimokatoliški škof na Zakarpatju msgr. Antal Majnek v navzočnosti grkokatoliškega škofa g. Milana Šašika, generalnega predstojnika Misijonske družbe lazaristov g. Tomaža Mavriča ter številnih duhovnikov, redovnic, vaščanov Turja Remete ter bližnje in daljne okolice.

Veseli, da se Marijine sestre širimo tudi na Zakarpatje, se je začelo že pred skoraj dvema leti z odprtjem skupnosti na domu s. Marte Meško. S. Jožica Sterle in s. Ivančica Fulir sta začeli orati ledino. Potreb je bilo že takoj veliko in delo se je hitro odpiralo. Med vaščani sta bili zelo dobrodošli zaradi izposojevalnice medicinskih pripomočkov ter zdravstvene oskrbe ostarelih, invalidov in

umirajočih. Prav slednji so se preko njunega posredovanja pred smrtjo uspeli spraviti z Bogom. Že po prvih nekaj mesecih se je začela gradnja. Dom sestre Marte je bil porušen do temeljev. Težko nam je bilo, saj je bil njihov dom - dom vseh sester, ki delujemo v Ukrajini. Svetost prostora je kar dihala iz sten. V času komunizma je duhovnik velikokrat na skrivaj maševal prav pri njih doma. Tudi prvo sv. obhajilo je s. Marta prejela doma. Veliko stvari nas je spominjalo na pridne roke njenega očeta, dobro znanega mizarskega mojstra. Pa vendar, kot seme, ki je moralo umreti, je na teh temeljih po dobrem letu zrasel novi samostan. S kapelo, posvečeno Obiskanju Device Marije, in z Najsvetejšim, ki je blagoslov za vso okolico. V samostanu se že radi srečujejo otroci in mladi. V tem času se je sestrama pridružila še ena misijonarka, s. Ana Tominec. Z novimi močmi se bo služenje sester lahko še razširilo.

Novi samostan

V pripravi na slovesnost blagoslovitve smo sestre iz Slovenije, Hrvaške, Slovaške, Benina in Ukrajine zapolnile vsak kotiček samostana in bile deležne toplote, gostoljubja ter lepote našega novega doma v Ukrajini. Bog nam je uresničil sanje, da mu smemo služiti v ubogih tudi na Zakarpatju. Hvaležne za Božjo previdnost, hvaležne vsem našim dobrotnikom, hvaležne vsem, ki nas spremljate z molitvijo, hvaležne Misijonskemu središču Slovenije - vsem kličemo: »Bog vam povrni!«

Živi kamni zaslužijo tudi zgradbo

BAJEC PAVEL, DUHOVNIK KP

Zakaj sem se odločil, da vam napišem par vrstic? Najprej, da dam znamenje življenja, predvsem pa da vam vsaj nekoliko povem, kaj pravzaprav delam.

Že petnajst let živim v večjem mestu San Pedro, drugem največjem mestu dežele, predvsem kar se tiče ekonomije. Pred nekaj desetletji smo imeli Slovenci tukaj zastopstvo Slovenijales in tudi slovensko banko. Kar nekaj Slovencev je uživalo svežino obale Atlantskega oceana.

Semkaj sem prišel leta 2003 ustanovit novo župnijo skupaj z g. Sandijem Skapinom. Na željo takratnega škofa smo začeli tudi s Centrom za katehiste, ki je danes nepogrešljiv za vzgojo in izobraževanje katehistov naše škofije. Vsako leto sprejmemo na enotedenske tečaje okrog 400 katehistov. Na skrbi imamo tudi priročnike, s katerimi katehisti delajo.

Leta 2010 sem sprejel ustanovitve nove župnije, nedaleč od obale oceana. Posvečena je Materi božji Obiskovanja. Nova mestna četrt se vztrajno veča in tako raste tudi število župljanov. Veseli so in ponosni na župnijsko cerkev, ki je sad njihovega truda in njihovih darov. Pastoralno leto smo zaključili z obhajanjem zakramentov: 17 birmancev, 4 prvoobhajanci in 17 novo krščencev. Božji mlini meljejo počasi pa vztrajno. Sedaj smo na počitnicah. Seveda je to stvar otrok in mladine, a tudi staršev. Počitnice so tukaj čas "preseljevanja narodov". Veliko otrok in mladih ne obiskuje šole v kraju, kjer živijo starši, zato jih veliko odhaja na počitnice k staršem. Drugi gredo na počitnice k sorodnikom, k prijateljem. Tukaj ni turistične mrzlice, pač pa želja oditi nekam drugam. Seveda to še ne pomeni, da med počitnicami na misijonu ni mladine in otrok, saj k nam na počitnice prihajajo od drugod.

Brž po zaključku šolskega leta smo za naše mlade organizirali enotedensko srečanje prav tu v našem Centru. Zbralo se je nekaj več kot štirideset mladih. S starši smo se

dogovorili, da bomo skušali mladim predstaviti osnovne človeške vrednote: spoštovanje samega sebe, skrb za svoje telo, spoštovanje bližnjega, pravilno prehranjevanje, higiena, varstvo okolja na splošno in svojega življenjskega okolja, uporaba sredstev družbenega obveščanja, zasvojenost, molitev, zakramentalno življenje, Sveto pismo, zgodovina Cerkve na Slonokoščeni obali.

K sodelovanju nismo vabili specialistov, ampak preprosto starše naših otrok. Z veseljem so se odzvali in z veliko skrbnostjo skušali navdušiti mladino za vse, kar je pozitivnega in neobhodno potrebnega za srečno življenje. Kaj jim bo ostalo? Vsaj želja, ki so jo izrekli ob zaključku: "Letos smo bili tukaj en teden, drugo leto pa želimo dva tedna! Lepo je bilo!" Prav sedaj, ko vam pišem, imamo tu, v Centru, nekaj čez šestdeset mladih iz škofije, članov mladinske organizacije dijakov in študentov, zbranih za njihovo vsakoletno študijsko srečanje. Skupaj z njihovim škofijskim duhovnim voditeljem in z odgovornimi za mladinsko pastoralno poglobljajo poznavanje Cerkve, Svetega pisma, zakramentov, pa tudi poslanstva

mladih kristjanov v današnji družbi. Njihovo osemdnevno srečanje še zdaleč ne bo zadostovalo, da bi mladi vsaj malo začutili lepoto krščanskega življenja. V današnjem dopoldnevu smo skupaj odšli na gradbišče naše nove katedrale. Da, tudi to se mi je zgodilo, da moram skrbeti za gradnjo naše nove katedrale. Z delom smo začeli novembra lani in upamo, da jo bomo še letos pokrili. Je res že čas, saj se že 28 let stiskamo v skromni dvorani. Z mladimi smo urejali gradbišče, spravljali skupaj

preostale zidake in zasipali prostor za ploščad. Lep dogodek, ki jim bo gotovo ostal v spominu, je bil, ko so v kupu zidakov odkrili gnezdo podgan in seveda tudi ulovili lepo rejeno podgano. Kako prijeten posladek. Jaz pa se ta čas posvečam študiju knjige preroka Jeremija. Kot vsako leto bom imel v prvem tednu septembra biblični tečaj za katehiste, in sicer o preroku Jeremiju. Ta priprava na tečaj je obenem prilika za osebno srečanje z Bogom, za katerega je Jeremija daroval svoje življenje: za Boga in za svoj narod!

Tako gre življenje naprej. Smo v deževni dobi. Kar precej poplavl smo imeli letos. Bog naj nas obvaruje vsega hudega. Tudi vam naj nakloni svoj blagoslov in bogate počitnice.

Če gospod ne zida hiše ... a brez možakarjev tudi ne bi šlo

S. BARBARA ČUK, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA

Ugotovila sem, da je zidanje čisto svetopisemsko opravilo in da se veliko govori o gradnji Božjega kraljestva. Ni vsaka gradnja dobra in če Gospod ne pomaga pri gradnji, se zidarji zaman trudijo. Tako pravi psalm 127. Vse mora načrtovati božji arhitekt, če želimo, da bo gradnja uspešna.

Kot sem rekla – ni vsaka gradnja dobra. Pred leti so na hiši v našem misijonu naredili streho, ki je ob deževju in nevihtah prepuščala vodo kot Postojnska jama. Skoraj je izgledalo, da bodo začeli nastajati kapniki. Pa smo se sestre odločile, da iz naše hiše ne bomo delale postojnske niti mehiške jame, ampak da bomo streho raje popravile.

Na pomoč so nam priskočili člani skupine "Bejž če uejdeš" iz Pivke, pod vodstvom župnika Marjana Škvarča. Pa smo se začeli dogovarjati ... In tako nekdo, ki nima veliko pojma o materialih, žebeljih, salonitkah in strehi na sploh počasi postaja zidarski vajenec. Ni mi šlo tako slabo. Sedaj že vem, koliko različnih žebeljev in vijakov obstaja – kar se mi prej še sanjalo ni. Po vseh dopisovanjih prek elektronske pošte sem in tja in najrazličnejših vprašanjih je le prišel dan, ko je deset Slovencev srečno pristalo na Leonskem letališču. Edina "nesreča" je bila, da so jim v glavnem mestu na

carini pobrali skoraj vse salame. Po pravilih je vnos mesnih in mlečnih izdelkov v Mehiko prepovedan. Sreča v nesreči pa je bila, da se je kakšna salama skrila med nogavice in spodnje perilo in je srečno prispela do Leona - na moje veliko veselje. Ob vsej okusni hrani, ki jo imamo v Mehiki, včasih res pogrešam kakšno suho salamo, sploh pa pršut.

Ker je skupina izkušena, saj so pomagali že na več misijonih po svetu in poskusili najrazličnejšo hrano in okuse, za njih ni bil problem navaditi se na našo mehiško hrano, ki je nekoliko bolj pikantna.

Že dan po prihodu smo veselo poprijeli za delo. Najprej je bilo potrebno narediti načrt, izdelati strategijo in potem še iskati način izvedbe. V resnici nisem čisto dobro vedela, kako se po špansko imenujejo vse tiste stvari, ki jih je bilo potrebno kupiti. Hvala Bogu, z dobro voljo se je dalo premostiti jezikovne prepreke. Ko smo imeli nakupljen material in

smo našli vse vrste žebeljev in potrebno orodje, se je začela gradnja.

Sestre so samo gledale in občudovale pridne roke in hitre noge slovenskih fantov. Verbalna komunikacija je bila sicer precej omejena, so bili pa zato neomejeni dobrohotni pogledi in srčna komunikacija. Za nas sestre je bilo zelo močno pričevanje slovenske ekipe, ki je s pridnim delom in dobro voljo popravljala našo streho in obenem gradila Božje kraljestvo. Vsa kodnevna slovenska jutranja sveta maša nas je duhovno povezala in smo bili priče, da Kristusov nauk presega narode in kulture in nas med seboj poveže kot brate in sestre.

"Če Gospod ne zida hiše ...« Če pri gradnji ni dobre volje, če ni pravega namena, če ne želimo drugemu le dobro ... se zidarji zaman trudijo. Mislim, da je gradnja prav zato uspela, ker je bila narejena s pravim namenom. In to, da je streha res dobro narejena, smo se lahko prepričale ob začetku deževne dobe, ki se je začela ta mesec.

Ob tej priložnosti se želim zahvaliti tudi vsem, ki ste finančno podprli projekt - res iskrena hvala. In Gospod, ki vidi v srce vsakemu posamezniku in pozna vsak skrit dar, naj vam vsem obilno povrne. Slovenci bodo še dolgo ostali v mislih in srcih vseh, ki bodo še dolga leta živeli pod ustvarjeno streho. Bog plačaj!

»Zahtevna ljubezen«

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, BRAZILIJA

Konec leta 2010 je bila v revnem mestecu Tefé, v osrčju amazonskih pragozdov, ustanovljena skupina »Zahtevna Ljubezen«, ki spremlja odvisnike in njihove družine. Na prvo srečanje je prišlo pet družin, po osmih letih pa spremljamo že 45 družin. Ekipa prostovoljcev s sestrami na čelu obiskuje odvisnike na domu, jih posluša, spodbuja in spremlja priprave na odhod v komuno ter čas po vrnitvi iz nje. Odkrivamo, kako pomembna sta v tem procesu izobrazba in znanje. Četudi gre za preproste večerne tečaje za ključavničarja, mehanika ali hišnika, se odvisniki po zaključenem tečaju počutijo bolj samozavestni in pripravljeni, da poskrbijo za družino. Medtem ko en del ekipe obiskuje odvisnike, drugi del vedno ostane

v Dnevnom Centru, kjer vsak dan beremo Božjo besedo in sprejememo vsakogar, ki bi se nam rad pridružil. Pogosto nas obiščejo tisti, ki so se ozdravljili in vrnil iz komun, in spodbujajo tiste, ki se na komuno šele pripravljajo. Vedno poskrbimo tudi za

preprosto malico, saj je večina družin tako revnih, da doma nimajo hrane. V Dnevnom centru poteka tudi delovna terapija, ki preko izdelave preprostih predmetov odvisnike izzove k delu v skupini, k disciplini in odgovornosti ter spodbuja k ustvarjalnosti. Izdelke nato prodajamo na trgu, saj poleg prispevkov darovalcev nimamo drugih finančnih sredstev. Ravno zato se želimo iz srca zahvaliti slovenskim dobrotnikom. Z vašimi darovi pokrijemo praktično vse stroške: prevoz prostovoljcev ob obisku družin, stroške odhoda odvisnikov v komuno, poklicne večerne tečaje, malico v Dnevnom centru, material za delovne terapije in celo preproste pakete živil za najbolj uboge družine. Naj vam Gospod obilno povrne vašo dobroto z mirom in vsem dobrim.

Stolnica slovenskega arhitekta

IVAN BAJEC, DUHOVNIK KP, SLONOKOŠČENA OBALA

Za vaš dar se vam iskreno zahvaljujem. Novo župnišče je že narejeno in kmalu se bom preselil tja. Potem bomo nadaljevali, kolikor se bo dalo. Nova župnija že nekoliko deluje. Ko bom nastanjen tam, bo lažje.

Pretekla dva tedna smo imeli tu obisk arhitekta Janeza Hvalo, ki je naredil načrt za novo stolnico v San Pedru. Prišel je s svojim prijateljem. Jutri odideta domov. Veliko sta slikala in ogledovala, tudi rekli smo marsikaj. Janez je obljubil, da bo kaj napisal za Misijonska obzorja. Gotovo, da je veliko bolj "pismen" kot midva z bratom. On vam bo znal tudi najbolje povedati, kako poteka gradnja stolnice.

Celoletni oratorij

JOŽE MLINARIČ, SALEZIJANEC, RUANDA

Naši mladi salezijanski bratje pridno študirajo filozofijo. Vsak dan imajo predavanja v semenišču skupaj s škofijskimi in drugimi redovniki. Tako

kot smo se mi s kolesi vozili pred pol stoletja, se zdaj oni. S športom se ukvarjajo za razvedrilo in kondicijo. Za vikend pa gredo na pastoralno delo. V baziliki in sosednjih župnijah otroke učijo verouk in jih pripravljajo na zakramente. Tudi doma imamo vse leto oratorij, ki ga vodijo mladi sobratje. Prejšnji teden smo imeli enkratni obisk iz Rima. Naš vrhovni predstojnik, Španec, Angel Fernandez Artime nas je prvič obiskal. Z njim je bil tudi vrhovni svetovalec Americo iz Mozambika, odličen predstojnik. Obiskal je tudi Burundi in Ugando.

Z begunci v izposojeni cerkvi

S. MILENA ZADRAVEC, SALEZIJANKA, JORDANIJA

Ob cvetni nedelji smo v »izposojeni, Freres cerkvi« pripravi-li posebno praznovanje tega praznika za skupino več kot 400 beguncev iz Iraka, skupaj za odrasle in otroke, saj v naši cerkvi ni bilo dovolj prostora. Ti begunci v naši cerkvi vsako nedeljo obhajajo svojo mašo kaldejskega obreda. V naši dvorani pa je istočasno okrog 150 iraških otrok in mladine praznovalo bogoslužje sirskega obreda.

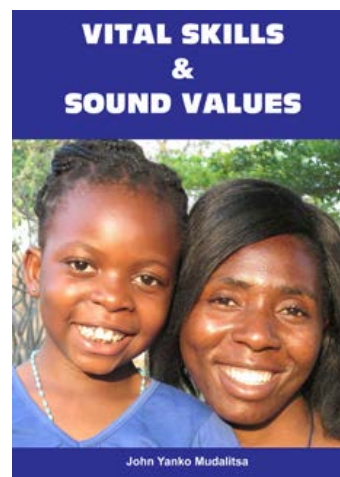

Nova knjiga

P. JANEZ MUJDRICA, JEZUIT, ZAMBIJA

Najprej najlepši pozdrav iz Bwache – predmestja Kabwe. Vsem želim vse dobro, hkrati pa vam kar zavidam čudovite velikonočne in majniške pesmi. Po mojem mnenju ima Slovenija najlepše majniške in velikonočne pesmi na svetu. Prejšnjo nedeljo smo se po dolgem času spet srečali vsi štirje slovenski misijonarji: Janez Mlakar, Stanko

Rozman, Lojze Podgrajšek in jaz. Lepo je bilo, čeprav izgledamo precej starejši kot pred 45 leti. Napisal sem novo knjigo *Vital Skills & Noble Values (Življenjske spretnosti & plemenite vrednote)* za zambijske učitelje srednjih šol. Tiskala jo bo Mission Press, ki jo je svoj čas vodil pokojni misijonar p. Miha Drevišek. Bog vam daj veliko veselja in uspeha pri vašem delu!

Ponosni na svojo cerkev

P. STANKO ROZMAN, JEZUIT, ZAMBIJA

Kar dolgo je trajalo delo pri dograditvi cerkve Presvetega Srca Jezusovega v Nakantapi. Sedaj lahko poročam, da so sredstva, ki ste nam jih poslali, porabljena in dela v glavnem zaključena. Razlika je pokrita iz lastnih sredstev in iz pomoči p. Janeza Mlakarja. Radi bi pa še položili ploščice v cerkvi, na pločnikih ob cerkvi ter na

stopnicah, ki vodijo v cerkev. Klopi ni zadosti in kar jih je, so stare. Nadaljevati bo treba tudi z urejevanjem terena okoli cerkve, na parkirišču. Verniki so navdušeni nad svojo cerkvijo, za katero so tudi sami prispevali (pesek, kamenje, prostovoljno delo, denarne nabirke). Vseskozi so nas spremljali z molitvijo. P.

Janez Mlakar mi je kot župnik stal ob strani in mi bil v veliko pomoč. Spominjali smo se tudi pokojnega patra misijonarja Lovra Tomažina, ki je bil pobudnik gradnje novega cerkvenega središča in cerkve na njej. Ta podružnica misijona Kasisi se že nekaj časa jemlje kot samostojna župnija, kar tudi bo. Ljudje se vedno bolj naseljujejo v tem predelu širšega predmestja Lusake. Čeprav lahko cerkev sprejme čez tisoč vernikov, je za večje praznike skoraj premajhna.

Verniki sami takšne cerkve, ki je grajena za prihodnost, ne bi mogli zgraditi. Iskreno se zahvaljujejo slovenskim dobrotnikom in Misijonskemu središču za njihovo materialno pomoč. Pri projektu so sodelovali tudi »Sveti Trije Kralji« in rajni p. Lovro Tomažin.

Hvaležen, vaš p. Stanko Rozman, DJ

V domovino se je vrnil **misijonar Vilko Poljanšek**

V četrtek, 31. maja 2018, se je iz zdravstvenih razlogov v domovino vrnil misijonar Vilko (Vincenc) Poljanšek, doma v Selah pri Kamniku, salezijanski brat, mizarski in rezbarski mojster. V Burundiju, Kongu in nazadnje v Kigaliju, prestolnici Ruande, je deloval 21 let (1997-2018). Z opremo iz lesa je opremil nešteto cerkva, kapelic in samostanov. Kakor sv. Jožef mladega Jezusa je tudi Vilko mnoge domačine vajence izučil mizarskih in tesarskih tehnik in jih tako pripeljal do znanja obrti in

kruha. Trenutno biva v salezijanski skupnosti na Trsteniku, kjer ga je v sredo, 20. junija, obiskal ravnatelj Misijonskega središča Matjaž Križnar. Kot kaže fotografija, se jima je ob tej priložnosti pridružil tudi nekdanji dolgoletni misijonar, letošnji zlato- mašnik, salezijanec Avgust Horvat, ki biva v isti skupnosti. V Burundiju in Ruandi je deloval dolgih 29 let (1979-2008) in sta z Vilkom tudi sodelovala. Zlato mašo je daroval 24. junija v Lipovcih v župniji Beltinci.

I. V.

PRIPIS UREDNIKA

V rubriki »Nabiralnik« redno objavljamo krajše ali pa tudi daljše prispevke naših misijonarjev, ki so sporočila o delu, življenju in dostikrat tudi o čisto vsakdanjih stvareh iz njihovega življenja. To pa ne pomeni, da gre za manj pomembna sporočila in pisma, temveč nasprotno, gre za sicer vsakdanja in običajna dogajanja, ki pa so še kako pomembna, saj živimo iz njih. Naše življenje sestavljajo drobne, običajne, vsakdanje stvari, veliki dogodki in zgodbe so redkost. Tako prav iz teh drobnih sporočil vsi, ki nismo na misijonskih poljih, temveč smo v tako imenovanem zaledju, dobivamo najbolj verodostojno sliko o življenju naših misijonarjev. Zagotovo je ta rubrika pomemben del naše revije, zato ste misijonarji in misijonarke povabljeni, da se nam le oglašajte, tudi če ni kaj posebnega. Razumemo tudi, da včasih ne bo šlo ali ne gre le za trenutne, aktualne dogodke, temveč tudi za stvari, ki so že mimo, a je prav, da so zapisane, ker so kronologija dogodkov. Iz tega vidika ni nič narobe, če morda za božič pišemo o veliki noči in obratno. Sicer je pa občutek za čas v misijonskih deželah tako ali tako drugačen in so te vsebine tudi v tem smislu lahko odsev misijonskega življenja. Torej, dragi misijonarji, oglašajte se, da se bomo ob vas tudi mi budili in bomo vsi še malo bolj misijonarji, tukaj in tam, ali tam in tukaj.

Dotaknili smo se slovenskih korenin

S. SLAVKA CEKUTA

Redno letno srečanje misijonarjev na obisku v domovini, nekdanjih misijonarjev in misijonskih sodelavcev, tokrat v Tinjah na Koroškem

Na povabilo g. Jožeta Kopeiniga smo se slovenski misijonarji sredi junija odpravili na vsakoletno srečanje, ki ga tokrat upravičeno lahko poimenujemo romanje v Tinje, zibelko slovenstva. Romanje v pravem pomenu besede, bogato za dušo in telo, pod vodstvom g. Jožeta, ki nas je bogatil s kulturno, duhovno in misijonsko zavestjo. Srečanje nas je povežalo med seboj in z našimi predniki.

Že prvi večer v petek, 22. junija, nas je popeljal skozi zgodovino Tinja kapele, ki je žlahten odsev in osrečujoča slutnja Lepote, ki je Bog. Mozaik p. Marka Rupnika pred nas razgrne odnosnost Troedinega Boga z Abrahamom in Saro, ki nas kar povabi v odnos in srečanje. Čudovita uvertura v drugi del večera, ko smo si med seboj izmenjali izkušnje misijonskega delovanja v različnih deželah danes in v času, ko smo tudi tisti, ki smo se že vrnili v domovino, še delovali. Sodelavci Misijonske pisarne, prijatelji in škof Metod Pirih so predstavili svoje delovanje in pripravljenost biti blizu misijonarjem po svetu. G. Jože Kopeinig je na kratko orisal zgodovino in rojstvo slovenske MIVA, Misijonske pisarne in dobro obojestransko sodelovanje. Obogateni in obdarovani smo se pri

evharistiji zahvalili za misijonsko poklicanost mnogih mož in žena, ki širom po svetu širijo veselo oznanilo.

V soboto, 23. junija, smo srečanje začeli s sveto mašo, ki jo je daroval škof Metod Pirih z misijonarji duhovniki. Čutiti je bilo močno vabilo, da postanemo graditelji mostov miru med narodi ter živi zgled krščanske vzajemnosti preko vseh meja.

Po maši in zajtrku smo nadaljevali srečanje z g. Andrejem Šterom, vodjo konzularnega oddelka na Ministrstvu za zunanje zadeve. Na kratko je predstavil svoje delo in delo njegovega oddelka, potem pa odgovarjal na zastavljena vprašanja. Vprašanja so se

dotikala financiranja različnih projektov, urejanja dokumentov in seznanjanja s pristojnimi službami po svetu.

V drugem delu dopoldneva je škof Metod Pirih predstavil aktualno stanje v Cerkvi na Slovenskem in srečanje s papežem v Rimu (Ad limina). Žetev je velika, delavcev pa malo, smo se strinjali, a vsi smo poklicani, da zavzeto živimo evangelij.

Srečanje je potekalo sproščeno in v medsebojnem prijateljskem vzdušju. Uživali smo v gostoljubju doma Sodalitas in g. Jožeta, ki si je vzel čas tudi popoldne in z nami poromal v svetišče Gospe Svete na grob sv. Modesta, ki je oznanjal evangelij našim prednikom. G. Jože nam je navdušeno odpiral knjigo slovenstva in naših prednikov. Popeljal nas je tudi na Plešivec, kjer je

on sam obiskoval gimnazijo oz. malo semenišče in, kot je povedal, je bil to lep čas. V prezbitariju notranje kapele nas je ob freskah nagovoril o pomembnosti odnosov, srečanj in soočanju z lastno zgodovino. Ob tej priložnosti je citiral pesem Janeza Menarta JAZ in večkrat ponovil stavek Dostojevskega: LEPOTA BO REŠILA SVET. G. Jožetu Kopeinigu, sodelavcu Misijonske pisarne in vsem, ki smo se srečali, Bog povrni za SREČANJE.

Dobrotnica podarila kmetijo

Misijonskemu središču

PIŠE IGOR VOJINOVIČ, MISIJSKO SREDIŠČE

»Kdor ima imetje tega sveta in vidi, da je njegov brat v pomanjkanju, pa zapre svoje srce pred njim – ali more Božja ljubezen ostati v njem?« (1 Jn 3,18).

Ta in podobne svetopisemske besede so že stoletja pred nami navdihovale vernike, da s svojimi darovi podpirajo domačo Cerkev in ji namenijo svoje majhne in tudi velike darove. Slovenski kristjan zlasti rad podpira požrtvovalno delo misijonarjev. V preteklosti so nekateri iz svoje globoke vere Cerkev podprli tudi z zapuščino. Taki primeri so v novjšem času redki. Kljub temu med nami še živijo posamezniki, ki nadvse ljubijo Boga in Cerkev in sadove svojega dela »polagajo k nogam apostolov« (prim. Apd 5,35).

Pred dobrim letom dni, 25. januarja 2017, je bilo na trebenjskem pokopališču slovo od rajne Marije Zori Bukovec, župljanke iz Mrzle Luže 4 (kraj Velika Loka, župnija Trebnje), umrle v 86. letu življenja. V poslovnem govoru na pogrebu je njen sorodnik g. Gregor Ficko povedal: »V zgodnji mladosti si začutila notranji klic, da bi postala misijonarka. Svojo tiho željo si zaupala le stricu Martinu, župniku na Raki pri Krškem, ki je že takoj iskal ustrezne poti, da bi se tvoja želja lahko izpolnila. Potem je nenadoma umrl, sama pa brez podpore nisi zmogla priti do cilja. Svoje hrepenenje si skrila vase in čakala na ugoden trenutek ...«

Za časa življenja je po očetovi smrti najprej skrbela za boleho mamo, naposled je pokopala še brata. Ostala je sama. Svojo misijonsko poklicanost je opravljala z dolгими molitvami, rednimi mašami, romanji, trdim delom na kmetiji in branjem verskega tiska. Bila je tudi velikodušna dobrotnica duhovnikov ...

In vendar ji to ni bilo dovolj. Par mesecev po pogrebu je prišel dopis iz trebenjskega sodišča, da je gospa Marija v zapuščini svojo kmetijo z vsemi pripadajočimi gošpodarskimi poslopi ter gozdovi in travniki podarila

Prostovoljski dan na misijonski kmetiji

Misijonskemu središču Slovenije. Še večje presenečenje je bilo, da je to uredila že šest let pred smrtjo in oporoke ni več spreminjala. Bratrancu Gregorju je zaupala, da bi bila najbolj vesela, če bi se v njeni kmetiji dogajalo nekaj duhovnega, v zvezi z misijoni, zato je tudi ni prodajala. Bil je to tisti njen »ugoden trenutek«, način, ki ga je iskala, kako pred smrtjo uresničiti misijonski poklic iz mladosti. Oblični kmečki hiši je velik topolar, stari in novi hlev, kašča, dvorišče in pašniki, nekaj parcel travnikov in gozdov pa je raztresenih v okolici. Mimo kmetije pelje romarska pešpot na Zaplaz, s travnika se lepo vidi božjepotna cerkev Marijinega Vnebovzeta. Ko so si ravnatelj in sodelavci Misijonskega središča ogledali kmetijo in se seznanili z življenjsko zgodbo dobrotnice, se je porodilo vprašanje, ali je imel morda Gospod v svojem načrtu s kmetijo kakšen poseben namen?

Ravnatelj Matjaž Križnar pojasnjuje, da trenutno obravnavajo dve možnosti: da kmetijo prodajo in izkupiček namenijo za misijonsko delovanje, ali da kmetijo prenovejo in v njej, začasno ali za stalno, uredijo misijonsko domačijo, ki bi služila za najrazličnejše dejavnosti, povezano z misijoni. Saj se vsi še kako zavedamo, da bodoči misijonarji poleg dobre duhovne pripravljenosti potrebujejo tudi praktične vrline. Lahko pa bi služila za počitek misijonarjev, ki pridejo v domovino na dopust. Na kmetiji so bila v tem času že opravljena najnujnejša vzdrževalna dela, da ne nastaja škoda. Za vsa požrtvovalna dela se prostovoljcem iskreno zahvaljujemo, saj je bilo opravljenih že preko tisoč prostovoljnih delovnih ur. V pričakovanju dokončne odločitve pa se priporočamo dobrotnici za navdih in nove misijonske poklice. Njen zgled naj navdihuje tudi nas, saj je izpolnila evangeljski nauk: »Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in v resnici« (1 Jn 3,18).

DAROVALI STE

TRIKRALJEVSKA AKCIJA – župnija Idrija

ADVENTNA AKCIJA – župniji: Ljubljana-Barje, Mengeš

posameznik: Kopriva Silvester
MIVA – župnije: Ljubljana-Bežigrad, Sv. Florijan v Doliču, Žusem

posamezniki: Bizjak Janko, Bohte Aleš, Brunšek Andreja, Buhvald Amalija, Eko igrala d.o.o., Hrovat Olga In Franjo, Jernej Jeromen-Notar, Jeromen Kavčič Marija, Jeromen Peressutti Ana, Kartuzija Pleterje, Kepec Gregor, Klemenc Alenka, Kličevšek Tatjana, Kodelja Ambrozij, Kokot Branka in Franc, Kopriva Silvester, Koprivec Boštjan, Marijine sestre, Marš Germana, Matajc Irena, Menart Tomaž, Merše Franjo, Mohar Košir Andreja, Murko Ana, N. N., Novakovič Novica, Obretan Jože, Omahen Dolores, Pevec Andrej, Pogačnik Marinka, Pšeničnik Marjana, Rihtar Frančišek, Skvarč Marko, Soklič Tomaž, Stražiščar Elizabeta, Strgar Olga, Valenčič Ana

SKLAD ZA LAČNE – župniji: Bovec, Gomilsko
posamezniki: Čuk Niko, Gosak Maksimiljan, Kravos Stojan, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Lenassi Ivan, N. N., Medvešek Viljem, Murko Ana, Pisk Tomaž, Šiško Stanislav, Tajnikar Matej, Tolminka d.o.o., Velikonja Štefanija, Verdenik Benjamin, Vidrih Slavica

SKLAD ZA MISIJONE – župniji: Bukovščica, Ig
posamezniki: Berce Bogdan, Blažič Mihael, Bunderla Lidija, Demšar Mihael, Gerdej Dominik, Grošel Jurač Marjana, Humar

Metoda, Iršič Andrej, Kebe Janez, Koren Leopold, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Ličen Nikolaj, Ljumani d.o.o., Magdič Olga, Mernik Zinka, Mikulin Olga, Morelj Darja, N. N., Paškič Ilija, Petrič Matija, Pirc Dragica, Raztresen Marija, Rott Cindro Barbara, Roudi Aleks, Saksida Blaž, Slokar Darja, Snoj Irena, Stražiščar Tadej, Štolcar Kolja, Štrukelj Frančiška, Štuhec msgr. dr. Ivan, Zorenč Davorina, Žerjal Peter in Bojana

SOCIALNO ZAVAROVANJE

MISIJONARJEV – Pavlič Renata

ZA GOBAVCE – Pavlič Renata

ZA MADAGASKAR – posamezniki:

Jeraj Marko, Mavrek Renata, N. N., Remic Primož

ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV –

posamezniki: Mrzel Slavka, Podobnikar Janez, Žerjal Peter in Bojana

ZA GRADNJO CERKVA – Pisk Tomaž

VODNJAKI – MALAVI – Tolminka d.o.o.

ŠKOFIJA FARAFANGANA – MDG Koprivec Boštjan

LENČKOV SKLAD – posamezniki: Jan Branko, Misijonska tombola San Justo, Virant Zdenka

DISPANZER MATANGA –

posameznika: N. N., Ručigaj Jože

MATANGA – DAR UPANJA –

posamezniki: Kopriva Silvester, Logar Edo, Podobnik Jožica, Stambuk Igor

ZA BEGUNCE – Doles Miha

MISIJON AMPITAFI – župnija

Polhov Gradec
posamezniki: Ambrožič Lucija, Efaflex inženiring d.o.o., Fink Karmen, Iskra Pio d.o.o., Janša

Dora, Janša Marija, Junc Danica, Kovač Frančiška, Literis Agencija za novinarstvo, Malovrh Darja, Murgelj Alojz, Občina Gorenja vas – Poljane, Občina Žiri, Rus Ida, Škof Cilka, Trobec Urška, Volavšek Marta, Vv Dent d.o.o.

S. MARTA MEŠKO – posameznika: Maršič Lucija, Martinčič Angela

JOŽE ADAMIČ – posameznika:

Avsenik Janez, Burger Alenka

PETER IVANČIČ – Jenič Dušan

S. ANKA BURGER – posameznika:

Avsenik Janez, Novak Meta

S. VIDA GERKMAN – posamezniki:

Muha Vera, Sitar Antonija, Vindiš Dominika

S. VESNA HITI – posameznika:

Martinčič Angela, N. N.

TONE KERIN – posamezniki: Kern

Jože, Muller Marija, Pompe Anica,

Šlajpah Marija, Šušteršič Ivana

S. AGATA KOCIPER – župnija Bevke

posameznik: Žerjal Peter in Bojana

JANEZ KRMELJ – posamezniki:

Bolta Marko, Kolander Tadeja,

Oblak Tomaž, Pirc Dragica, Sušnik

Janez, Šparovec Janez, Vrabec

Mirjam, Zgubič Evgen

MATEVŽ STRAJNAR –

posameznika: Strajnar Breda,

Župnijska Karitas Želimlje

S. ANDREJA GODNIČ –

posamezniki: Ačanski Elizabeta,

Pirc Dragica, Štuhec msgr. dr.

Ivan

DANILO LISJAK – posamezniki:

Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak

Kamila, Krevelj Branko, Sušnik

Janez

TOMAŽ MAVRIČ – Malalan Nika

IVAN BAJEC – Muller Marija

S. ZVONKA MIKEC – Murn

MISIJONARKE MATERE TEREZIJE –

Kranjc Rafael

S. TADEJA MOZETIČ – Bonuti

Hajdinjak Kamila

JANEZ MESEC – posameznika:

Leskovar Mitja, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA – posamezniki:

Bašič Ana, Bohak Ivan, Bole Lilijana, Demšar Marko, Gostiša

Ladislav, Ješovnik Simona, Kordiš

Rozalija, Kragelj Marija, Kunc

Vinko, Lakosil Marija, Leskošek dr.

Franc, Mandriera Marija, Mežnar

Klavdija, N. N., Petek Urška,

Prepadnik Sebastijan, Prezelj

Marija, Ramovš Vera, Remše

Matija, Rus Valerija, Slovenski

kulturni klub – srednješolci,

Smole Gorazd, Sušnik Janez,

Ščavničar Ema, Šef Manja in Tone,

Šegula Zdenka, Šifrer Marija,

Šuštar Marija, Zgonc Marija,

Zupanc Karel

S. JOŽICA STERLE – Vindiš

Dominika

P. MARTIN KMETEC –

posameznika: Maršič Lucija,

Resman Silva

S. MARJETA ZANJKOVIČ –

posamezniki: Bukovšek Angela,

Skandali Dragan, Zadravec

Roman

S. BOGDANA KAVČIČ – N. N.

P. LOJZE PODGRAJŠEK –

posamezniki: Povh Jože, Vodušek

Jože in Milena

S. BARBARA PETERLIN –

posamezniki: Kunc Vinko, Mežan

Olgica, Pšeničnik Marjana

S. DORICA SEVER – Batič Ivica

S. ANICA VLAŠIČ – Šifrer Marija

MISIJON CRIPAM – posameznika:

Muller Horvatič Ingrid, Volčič

Barbara

MARIJINE SESTRE – KIJEV –

posamezniki: Bernik Rudi, Maršič

Lucija, MZA-CMA, Pivk Ivo, Platiša

Ivan

jubilanti – čestitamo

50 let v misijonih

P. Janez Mihelčič, jezuit, rojen 13. maja 1942 v Radovljici. V misijone je odšel 11. septembra 1968. Deluje v Kirgiziji.

45 let v misijonih

P. Janez Mlakar, jezuit, rojen 11. februarja 1941 v Srednji vasi v Bohinju. V Zambijo je odšel 15. septembra 1973.

35 let v misijonih

S. Agata Kociper, salezijanka, rojena 5. februarja 1957 v Odrancih. V Brazilijo je odšla 14. septembra 1983.

30 let v misijonih

Janez Krmelj, duhovnik LJ, rojen 15. decembra 1955 v Selu pri Polhovem Gradcu. Na Madagaskar je odšel 3. oktobra 1988.

10 let v misijonih

S. Andreja Godnič, uršulinka, rojena 6. avgusta 1972 v Gabrovici. V Peru je odšla 12. septembra 2008.

Škofijski misijonski dan z dobrodelno tombolo

Skupina za dobrodelnost
Dekanije Gornji Grad
v sodelovanju s škofijo
Celje prireja v nedeljo,
2. septembra 2018,
v Solčavi že tretjo dobrodelno
misijonsko tombolo.

Začetek misijonskega dogajanja bo ob 10.00 v župnijski cerkvi v Solčavi s sveto mašo, ki jo bo daroval celjski škof Stanislav Lipovšek. Dogajanje se bo nato preselilo na prireditveni prostor z uradnim začetkom tombole ob 12.00. Nagovoril nas bo misijonar Tone Kerin, ki deluje na najnevarnejšem področju znotraj »rdeče cone« Madagaskarja, misijonu Befotaka. Poskrbljeno bo za pester kulturno zabavni program z bogato duhovno vsebino, tudi za najmlajše. Voditelji prireditve bodo Franci Podbrežnik, Nejc Slapnik in Andreja Lenko. Nastopili bodo mnogi lokalni in zunanji glasbeniki. Sredstva, zbrana na dobrodelni misijonski tomboli, bomo namenili za misijon Toneta Kerina – za pozabljene, še posebej pa za ureditev košarkaškega igrišča.

**Vabljeni, da se
misijonskega dneva
2. septembra v Solčavi
udeležite in z nami
preživite lep dan.**

Pripravljalni odbor
dobrodelne
misijonske tombole
Viki Košec

